

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 3. maj 2015

Kirkedag: 4.s.e.påske/A

Tekst: Joh 6,5-15

Salmer:

SK: 722 * 393 * 600* 310,2 * 297

LL: 722 * 396 * 393 * 600* 310,2 * 297

Kristne menneskers liv udfolder sig på jorden i hverdagens konkrete og praktiske gøremål mellem andre kristne mennesker; mellem mennesker, der ikke er kristne, hvoraf nogle er troende på helt andre ting end Guds enbårne Søn Jesus Kristus (ellers ville de jo netop være kristne) og andre af de ikke kristne er ikke-troende. Kristne menneskers liv udfolder sig på jorden – men med et himmelsk perspektiv.

Det er vigtigt for mig, om ikke for andres skyld, så for min egen skyld, at få slået fast som det første i dagens prædiken. For evangeliet til i dag – og også de næste søndage – giver alle gode muligheder for at blive meget åndelige, meget filosoferende.

Jesus taler om Helligånden, Talsmanden, Sandhedens ånd, og hvad han nu ellers bruger af betegnelser for Gud Helligånd. Jesus fortæller sine disciple om dette, før påske, altså før sin død og opstandelse. Han stiller dem i udsigt, at nu skal der ske noget, som vil ende med, at han forlader dem. Jesus taler således hen over påsken og frem mod pinse og himmelfart. Det betyder i vores gudstjenestesammenhæng, at påskens begivenheder så småt tones lidt ned, mens pinsen rykker nærmere ind i vores bevidsthed.

Men netop Jesu tale om Helligånden er en udfordring for os, og synes jeg, en mulig faldgrube. Det er det i hvert tilfælde for mig. En faldgrube, hvori jeg fortaber mig i åndelighed og filosofien.

Dét er også en del af kristen lære og liv; men for mig er det en farlig del, fordi det også er en dejlig del af kristendommen. Det er fantastisk at fordybe sig i dybsindig tænkning over livet. Det er fascinerende at fordybe sig i kloge hoveders tanker og snørklede ideer om livet. Det er tillokkende at fordybe og synke helt ned i ord og billeder om det himmelske perspektiv af livet, om Gud Herren, og det guddommeliges betydning for livet. Det er fascinerende, fantastisk og fristende af lade sig fylde af lærdom og viden. Men for mig, er det også farligt, og jeg synes også, at det er en fare for megen kristendomsforståelse og i megen forkyndelse og kristenliv/kirkeliv. Det for mig farlige er, at det kun bliver til lærdom. Det når kun ind i hjernen. Det farlige er, at kristendom bliver intellektuel. For intellektuel og kun intellektuel.

Jeg tror, vi misforstår hele pointen med evangeliets fortælling om Jesus; vi misforstår hele Jesu budskab, hvis hans ord og gerninger kun når til hjernen. Men det er ikke et enten-eller, det er snarere et både-og. Men kristendom handler ikke kun om at kunne sige de rigtige ting.

Det må også ned i hjertet. Vi skal også være kristne i hjertet. Hjertet forstået som det sted, hvorfra vort liv udspringer. Hjertet forstået som det, vi ikke kan leve uden. Det er af hele mit hjerte, jeg elsker min kone og de andre, som står mit hjerte nær. Det går lige i hjertet på mig, når mit barnebarn sidder med sit skæve smil og ud af øjenkrogen kigger på mig, og jeg kan se, at hun smiler både med mund og øjne. Helt derind, hvor disse ting rører mig i livet, derind må også kristentroen komme,

for ikke kun at blive intellektuel. Den må derind, hvor jeg ikke skal komme med en masse filosofiske og lærde ord om kærlighed; fordi jeg derinde ikke har andre ord end 'Jeg elsker dig' – men de siger til gengæld så også alt. Helt derind skal Guds ord nå os. Der, hvor vi måske ikke har det filosofiske eller lærde overskud eller viden, og derfor ikke kan andet end sige 'Jeg tror'; hvilket så også er nok.

Og det er så ikke nok. Det er ikke nok, at Guds ord kildrer vort intellekt og rører vort hjerte. Under normale omstændigheder er det ikke nok, at jeg på den lange bane siger 'Jeg elsker dig'. På et tidspunkt vil min kone nok sige: "Hvad så med, at du også viser det!"

Jeg tror på Jesus, på Guds ords sandhed. Men jeg er ikke sikker på, at Gud ikke også siger til mig: Hvad så med at vise, hvad du tror! Troen må ud i hænder og fødder. Troen må ud af sit lærdomsskjul i hjerneskallen og ned i hjertet og sætte hænder og fødder i gang. Troen må være konkret i en konkret hverdag. Troen må i sine handlinger vise, hvad jeg tror, hvad der er perspektivet for mit liv. Derved kommer troen ikke så meget til at vise mig, som den kommer til at vise ham, som er mit livs perspektiv: Gud Fader den almægtige og hans guddommeligheds åbenbaring i hans enbårne Søn Jesus Kristus.

Når troen bliver en symfoni af samspil mellem hjerne, hjerte og hænder, da er vi på jorden i livet med hinanden på godt og ondt med et himmelsk perspektiv. Da får Guds ord krop, da virker Guds ånd i al sin åndelighed konkret til menneskers bedste.

Og det er egentlig åndens opgave, også i det Jesus stiller disciplene i udsigt. Det kan godt være, at vi synes, at det med Guds ånd er – ja lidt oppe i de højere luftlag. På den anden side

ville det også være dybt utroværdigt, hvis Jesus i sin fulde og hele menneskelighed stadig efter 2000 år gik omkring blandt os. Men pointen med Jesu ord til disciplene om Talsmanden er netop, at det ikke er i de højere luftlag; det er på jorden i dens konkrete livsudfoldelse mellem os mennesker, og i det himmelske perspektiv.

Talsmanden skal oplyse verden om synd, retfærdighed og dom, siger Jesus. Dermed er talsmandens opgave defineret. Men den er defineret med baggrund i hele den guddommelige treenighed, og derfor er opgaven ikke anderledes end den, Jesus udlevede i sit helt konkrete liv på jorden med sit guddommelige og himmelske perspektiv.

Jesus definerer de tre – skal vi sige - fokusområder for Talsmandens virke:

Synd: at mennesker ikke tror på Jesus. Dét er grundsynden i al Bibelens – og i Jesu egen tale om synd. Det er den eneste synd, der er fatal for vort himmelske perspektiv af livet. Jesus nævner flere gange, at man kan ikke tro på Gud uden også at tro på Jesus, for han er den konkrete åbenbaring af den himmelske guddommelighed. Det væsentligste i den sammenhæng er ikke, hvorvidt vi kan overholde de ti bud eller andre mere eller mindre forventede regler om ret kristelig livsførelse. Det er helt og grundlæggende og afgørende, om vi tror på det, Jesus siger om sig selv. At afvise det som sandhed er den eneste synd, der for alvor sætter os uden for Gudsriget, trosriget. Det er logik for burhøns, at er man ikke-troende, så er man også uden for troens velsignelser. Vantroens synd skiller mennesker og Gud fra hinanden og fratager os vort himmelske perspektiv.

Retfærdighed: at Jesus går til Faderen. Det retfærdige er, at noget sker som Gud vil, altså efter Guds vilje. Det retfærdige

er, at Jesus er trådt ind i vore liv som frelseren og forsoneren på Guds vilkår og vilje. Det retfærdige er, at vi deri har Guds nåde, for det er sådan Gud vil det. Gud vil, at åndens virke bliver en del af vor hjerne, hjerte og håndens virke således, at det også i vore liv sker, som Gud vil. Det retfærdige er, at Gud er vort himmelske perspektiv i en konkret hverdag, som Jesus har vist os betydningen af, når himmel og jord netop forenes i livet.

Dom: Denne verdens fyrste er dømt. Synd, død, elendighed, ødelæggelse, løgn, bedrag – og vi kan jo blive ved at nævne ting, vi bruger for at ødelægge hinandens og egne liv. Det har været fascinerende og sigende at se i de sidste dage, hvilken glæde og jubel der har været, hver gang man i Nepal har fundet endnu en overlevende. Der er stadig rigtig mange døde, men det får ikke lov at kaste skygge over det liv, der reddes, om end det så er nok så forkomment.

Hver gang liv overvinder død, glæde sejrer over sorg, kærlighed over had; hver gang det gode er større og stærkere end det djævelske væsen, så bliver Jesu ord sande, at denne verdens fyrste er dømt. Det er som om Gud siger til Djævelen: Det kan godt være, du vinder enkelte slag; men krigen har jeg vundet! Og du er dømt til fortabelse i din egen ondskab.

Sandhedens ånd skal herliggøre Jesus for os, vise os Jesus i hans konkrete liv, hvor han viste Guds retfærdigheds kraft og styrke og gav os troens vej ud af synden og har taget os ind i sin nåde og frelst os fra dom og fortabelse. Ved Jesus gjorde Gud Herren med hånden, hvad der lå hans hjerte på sinde i sin uudgrundelige visdom. Når vi lader hjerne, hjerte og hånd forenes i vores konkrete liv, da kan vi være kristne med et himmelsk perspektiv.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen